

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 908/19

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט ד' מינץ

העותר: פלוני

נגד

המשיבים: 1. בית הדין הרבני הגדול ירושלים והנהלת בית
הדין
2. בית הדין הרבני האזורי נתניה
3. פלונית
4. פלוני
5. פלונים
6. פלונית
7. פלוני
8. פלונית
9. שרת המשפטים
10. היועץ המשפטי לממשלה

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

בשם העותר: בעצמו

פסק-דין

השופט ג' קרא:

עתירה שעיקרה בבקשה לביטול הליכים שמתנהלים בין העותר לבין המשיבה 6, גרושתו (להלן: גרושתו), בבית הדין הרבני האזורי בנתניה (להלן: המשיב 2), בבית הדין הרבני הגדול (להלן: המשיב 1) ובהוצאה לפועל, ולחלופין, כי נפסוק מחדש בסוגיות שהוכרעו בהחלטת המשיב 1 מיום 27.8.2018; וכי נורה למשיבים 1-2, ו-9-10 ליתן טעם מדוע לא תבוטלנה תקנה 258(יב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984

(להלן: התקנות) יחד עם הלכות של בתי הדין הרבניים הנוגעות לסוגיות שונות, לרבות חקירת עדים מומחים.

1. הרקע לעתירה שלפנינו נסקר בפירוט על-ידי השופט ע' גרוסקופף במסגרת שתי עתירות קודמות אותן הגיש העותר בעניין זה (בג"ץ 5352/18 פלוני נ' ביה"ד הרבני הגדול ירושלים לרבות הנהלת ביה"ד (13.8.2018) (להלן: העתירה הראשונה); בג"ץ 7677/18 פלוני נ' ביה"ד הרבני הגדול ירושלים לרבות הנהלת ביה"ד (5.11.2018) (להלן: העתירה השנייה)), ומשכך אדרש אליו בקצרה. העותר וגרושתו מנהלים הליכים אצל המשיב 2 מאז שנת 2015. לטענת העותר, מתקיימת הטיה שיטתית ומכוונת נגדו על-ידי באת כוחו לשעבר (המשיבה 3); גרושתו; באי כוחה של גרושתו (המשיבים 5); אקטואר שמונה על-ידי המשיב 2 במסגרת ההליך (להלן: המשיב 4); עו"ד נוסף שייצג את העותר לזמן קצר (המשיב 7); והמשיבים 1-2, תוך פגיעה בזכות הטיעון שלו.

2. טענות העותר שנוגעות להליכים אצל המשיב 2 נדחו על הסף בפסק הדין בעתירה הראשונה בהיותן מוקדמות, מכיוון שלא מוצתה אפשרות הערעור עליהן לפני המשיב 1. הטענה לעניין חקירת עדים מומחים נדחתה הן בפן הפרטני ולאחר שניתנה לו רשות ערעור על-ידי המשיב 1 והן בפן העקרוני. בעניין הטענות הכלליות אותן העלה העותר נגד התנהלות בתי הדין הרבניים, נקבע כי הן אינן מגלות עילה להתערבות.

3. בעתירה השניה שב העותר על בקשתו לביטול ההליכים שמתנהלים אצל המשיב 2. גם עתירה זו נדחתה על הסף. באשר לבקשת ביטול ההליכים נקבע כי עדיין מדובר בעתירה מוקדמת. גם טענתו, עליה חזר גם הפעם, בדבר חקירת עדים מומחים נדחתה בהיעדר עילה להתערבות. לבסוף, עתירה זו נמחקה תוך אמירה כי אם ימשיך העותר להגיש עתירות נוספות חסרות בסיס משפטי, תוטלנה עליו הוצאות.

4. מכאן העתירה שלפנינו, בה העותר, בין היתר, חוזר על טענותיו לביטול ההליכים אצל המשיבים 1-2; לביטול ההליכים בהוצאה לפועל שמתנהלים בעניינו; חוזר על טענותיו בעניין חקירת עדים מומחים; כי נורה על ביטולו של צו המורה למשטרת ישראל לפנות אותו מביתו למשך 24 שעות, מפאת היותו בלתי חוקתי; כי נורה למעסיקו לשעבר להעביר אליו מכתב פיטורין מסוים; וכי נורה לגרושתו לקיים הסכם שהות מיום 14.6.2018. זאת, על רקע ההטיה המכוונת נגדו, ותוך שהוא מדגיש כי מיצה את אפשרות הערעור למשיב 1.

עוד מבקש העותר כי ניתן צו ביניים וצו ארעי לעיכוב ההליכים אצל המשיבים 1-2 ובהוצאה לפועל, וכי נקיים דיון דחוף בעתירה, אליה צורפה בקשה להוספת ראיה.

5. מן העתירה עולה כי לאחר מתן פסק הדין בעתירה השניה, הגיש העותר למשיב 1 ערעור על פסק הדין של המשיב 2 (מיום 12.7.2018) ובקשה למתן רשות ערעור על חמש החלטות של המשיב 2.

ביום 27.12.2018 דחה המשיב 1 את הערעור על שני חלקיו, בעמדו על כך כי "אין זו הפעם הראשונה שבה פונה המערער (העותר – ג'.ק) בצורה של הגשת ערעור/ בקשות רשות ערעור ובקשות לעיכוב ביצוע. בעבר כבר הוגשו ע"י המערער (העותר – ג'.ק) לביה"ד הגדול ערעור ובקשות, וערעור זה והבקשות הינם בעצם כבר 'מהדורה שניה' של הגשת ערעור ובקשות מאת המערער (העותר – ג'.ק). הערעור והבקשות במהדורה הראשונה נדחו כולן תוך חיוב המערער (העותר – ג'.ק) בהוצאות". עוד עמד המשיב 1 על כך שהערעור הוגש חודשיים לאחר המועד האחרון להגשתו. המשיב 1 דחה את הסברו של העותר לאיחור בהגשת הערעור בפנייתו לבית משפט זה, ולא מצא להאריך את המועד להגשת ערעור, בהיעדר בקשה להארכת מועד. בעניין בקשות רשות הערעור, קבע המשיב 1 כי שלוש מתוכן הוגשו באיחור. בעניין אחת מן הבקשות הנותרות, ציטט המשיב 1 מתוך החלטה של המשיב 2 בה ביקר המשיב 2 את התנהלות העותר, ובעניין בקשה אחרת, ציין כי עסקינן בבקשת סרק טורדנית מכיוון שאין בה כל קביעה עליה ניתן לערער. משכך, לא מצא המשיב 1 כל עילה לשמיעת הערעור לאחר שעבר הזמן המוקצב, בעמדו על כך שהתנהלות העותר אינה מצדיקה התחשבות מיוחדת. על העותר הושתו הוצאות הן לטובת אוצר המדינה והן לטובת גרושתו.

6. לאחר עיון בעתירה, הגענו לכלל מסקנה כי דינה להידחות על הסף, ללא קבלת תגובת המשיבים.

הלכה ידועה היא שבית המשפט הגבוה לצדק אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיהם של בתי הדין הדתיים, והתערבותו בהן מוגבלת למקרים בהם נפל פגם ממשי בהחלטה כגון חריגה מסמכות, פגיעה בכללי הצדק הטבעי, סטייה מהוראות החוק ומקרים המצדיקים מתן סעד מן הצדק (בג"ץ 5806/17 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי בתל אביב-יפו, בפסקה 7 (1.10.2017); בג"ץ 4009/14 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול, בפסקה 5 (6.8.2014)). לא שוכנענו כי מדובר במקרה שנמנה על מקרים נדירים אלו. זאת ועוד, החלטת המשיב 1 מיום 27.12.2018 שעסקה בשאלות אם ראוי לדחות את הערעור

ואת בקשות רשות הערעור על הסף, הינה החלטה שנוגעת לסדרי דין. בית משפט זה עמד לא פעם על כך שההלכה בעניין התערבות בית משפט זה בהחלטות בתי הדין הרבניים נכונה ביתר שאת בטענות כגון דא (בג"ץ 7962/18 פלונית נ' בית הדין הרבני בגדול, בפסקה 6 (11.2.2019); בג"ץ 780/19 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים, בפסקה 10 (3.2.2019)). יצוין כי גם לגופו של עניין לא מצאנו פגם בהחלטת המשיב 1.

7. בעניין טענת ההטיה, כפי שנסקר בפסק הדין בעתירה הראשונה, העותר סומך את טענתו על ניתוח סטטיסטי של "פעולות לא תקינות" שבוצעו במהלך ההליכים בעניינו וטוען כי זה מלמד על הטיה, משהסתברות להתרחשות מספר כה גבוה של פעולות אלו בהליך אחד באופן מקרי היא אפסית. ואולם, ברי כי אין מדובר בהוכחה פוזיטיבית של הטענה, כנדרש.

אדרבא, מעיון בהחלטות המשיבים 1-2 שצורפו לעתירה עולה כי העותר הוא שמגיש בקשות טורדניות ובקשות סרק, ומתעלם באופן קבוע מהחלטות המשיבים 1-2.

8. טענות העותר בעניין חקירת עדים מומחים זכו להתייחסות בשתי העתירות הקודמות ונדחו בהיעדר עילה להתערבות, ומשכך לא מצאנו לשוב ולהידרש אליהן.

9. אשר על כן, העתירה נדחית על הסף, ועמה הבקשה להוספת ראייה. העותר יישא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 3,000 ש"ח.

ניתן היום, ט"ו באדר א' התשע"ט (20.2.2019).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט